

løse Ansigt havde slaaet to dybe Rynker fra Næseroden nedefter, og han havde sagt:

„En Jødedame, Dyhring! Det overrasker mig virkelig. Jeg havde tiltroet Dem bedre Forstand . . . Jeg har jo for længe siden gjort Dem opmærksom paa Konferensraad Lindholms Datter. Hun er ogsaa baade smuk og rig. Og De vilde sikkert være Mand for at gøre det fornødne Indtryk paa hende.“

Men for første Gang nægtede Dyhring sin Herre og Mester Lydighed. Han var virkelig forelsket i Nanny. Og hans Modstandsløshed overfor Kvinder af Nannys Art var hans eneste Svaghed.

Max Bernhardt havde indset, at han her maatte slaa sig tiltaals. Han var ikke selv af Sten overfor et Par smukke Kvindearme, og de eneste Daarskaber, han tilgav, var derfor saadanne, der blev begaaet for en Dames Skyld. Han havde blot taget det Løfte af Dyhring, at han vilde hemmeligholde Forlovelsen, indtil der var bleven skaffet ham en anseligere og mere selvstændig Stilling indenfor Pressen. Og allerede Ugen efter var Vejen ryddet for ham til den meget eftertragtede Redaktørpost ved „Borgerbladet“.

Max Bernhardt havde herved villet sikre sig at komme Philip Salomon i Forkøbet. Han var bange for at komme til at miste noget af sit Herredømme over Dyhring, dersom denne skulde faa sin Svigerfader at takke for Redaktørværdigheden.

Og nu havde Dyhring og Nanny holdt Bryllup. Det var sket med de færrest mulige Omstændigheder. En skønne Dag kom Nanny leende hjem fra Byen med den nybagte Redaktør under Armen, nejede for sine Forældre og forestillede sig som Fru Dyhring. De var om Formiddagen bleven viet paa et støvet Borgmesterkontor og havde — som hun tungefærdigt berettede — haft det rædsomste Mas med at holde sig alvorlige under Højtideligheden. Bagefter var de gaaet hen paa en Restavration og havde spist Frokost sammen med et Par af Dyhrings Bekendte, som de tilfældigt traf der.

Ved Middagsbordet, der nu blev dækket saa festligt, som det i Hast lod sig gøre, udbragte Philip Salomon sit Hjertebarns og